

3.

Ze soustředění a vzpomínek mě vyrušili plavci, kteří končili svůj program a bez skrupulí ohlašovali svůj příchod do šaten, kde jejich křik z vytrénovaných plic a hrudníků ještě zesiloval. Nastal čas, abych dokázal Rudymu svůj talent.

Den „D“, hodina „H“. Teď půjde o hodně. Převlékl jsem se do plavek. Koukl jsem na sebe do oroseného zrcadla a usmál se. *Jdu na to!*

Rudyho plavci skutečně jeden po druhém opouštěli bazén; jednalo se o kluky sotva patnáctileté, ale i muže plavající za reprezentační *áčko*. Míjel jsem je s jistou pokorou a respektem, jenže kdesi v hloubi duše jsem tušil, že právě já k nim patřím. Že právě já jsem součástí tohoto sportu! O tom jsem

nepochyboval. Jen jsem měl maličkou obavu, zda je pro mě zde, na plaveckém výsluní zdejšího města a zdejšího oddílu, vůbec místo. Skromné a zdrženlivé povaze mě naučila máma. Někdy však až příliš skromné.

Rudy mě ihned zpozoroval a vynuloval si stopky: „Tak jdeme na to, šampione,“ prohodil a já si všiml, že skutečně přišel až k mé dráze; všeho ostatního zanechal, zaujal rozhodcovský postoj a vybídl mě ke vstupu na startovní můstek. „Devět délek padesátiyardového bazénu. Při poslední obrátce písknu na píšťalku. Nemusíš nic počítat, soustřed' se jen na svůj výkon. Pojd'!“

Zaujal jsem startovní pozici. Teď, nebo nikdy, pomyslíl jsem si. Ne, nebyl jsem nervózní. Věděl jsem, na co mám a co tu dělám! Rudy pískl a zvuk píšťalky se odrazil od zdí a koutů zdejšího stadionu ještě dobré tři vteřiny. To už jsem však byl na cestě. Na cestě k čemusi, co změnilo můj pozdější sportovní život v dobrém i ve zlém.

Plavalo se mi nádherně. Měl jsem zcela uvolněné tělo, přestože řádně pulzovalo a zabíralo s každým kraulovým tempem. Měl jsem pocit, že jsem ultralehkou vrtulí holandského mlýna, lopatkami rotoru či lodním šroubem zaoceánského parníku. Moje tělo měřilo 181 centimetrů při váze sedmasedmdesátí

kilogramů. Mé ruce připomínaly pádla na veslici. Dlouhé, šlachovité, přitom však nijak svalnaté. Motorem mi byla má záda a ramena. Vyrýsovaná, pružná a silná. Zepředu tvořil můj trup nádherné vypracované *véčko*, z boku můj štíhlý pas připomínal jakési nedoživené nedochůdce. Conlin byl sice případem sám pro sebe, s dlaněmi jako lopaty, které mu ve vodě více než komukoliv jinému zabíraly jako vzorně pracující osmiveslice s kormidelníkem, ovšem ani mé proporce nijak nezaostávaly.

Rudy popocházel na zhruba desetimetrovém úseku vedle mojí první dráhy a vždy se vracel tam a zpět, podle toho, kde jsem se na trati nacházel já. Neustále kontroloval stopky, občas na mě něco vyhrkl, ale já ho až tak nevnímá. V tu chvíli jsem věřil pouze sobě a svým schopnostem. Každý můj další záběr byl o poznání pevnější a procítěnější. Byl jsem sice příliš mladý a nezkušený na to, abych plaval s nějakou taktikou či rozvržením sil, ale také dostatečně dobrý na to, aby Rudy se stopkami začal pomalu a naprázdno polykat. Plaval jsem tak, jak už mnohokrát v jakémkoliv bazénu, rybníce nebo moři: naplno a hlavně pro svůj dobrý pocit. A plaval jsem zatraceně rychle.

Uslyšel jsem píšťalku oznamující poslední obřátku. Rytmus jsem měl neustále na čtyři kraulařská tempa a jeden nádech. A znovu čtyři tempa a nádech.

Postupně jsem viděl pod vodou blížící se cíl čtvrt míle. Doplaval jsem.

Vůbec jsem nepochyboval o tom, že čas bude skvělý. Na trati nebyl jediný problém, navíc všechny moje vnitřní receptory hovořily svým tichým hlasem zcela jasně; dokonce i každá vlna, kterou jsem při záběrech prohrábl, se mi v dobrém odvděčila a hnala mě dál snad ještě rychleji a rychleji. Už dlouho jsem byl v takové formě, že jsem si plavání doslova do sytosti užíval. Ba co víc, patřil jsem momentálně ve srovnání s časem ostatních k nejužší světové špičce! Skutečně jsem dosud nepotřeboval žádné rady (jak odvážné tvrzení); plaval jsem vždy tak, jak chtělo a jak si žádalo tělo samotné. Nikdy jsem nečetl žádné příručky ani nesledoval tréninkové metody. Musel to být nějaký neviditelný červík touhy a odhodlání hluboko ve mně, který mě takhle *sólo* směřoval a naváděl.

Nutilo mě to obrátit se na trenéra, ale ještě notnou chvíli jsem se vydýchával. Dal jsem do toho všechno. Všechno, co jsem se kdy a kde naučil. V mém výkonu nebylo rezervy. Dal jsem to naplno! Pootočil jsem hlavu na stranu, z níž se ke mně skláněl Rudy. Pomalu mu padala dolní čelist, rovněž jeho zvrásněné čelo napovídalo, že se tu událo cosi, na co není běžně zvyklý. Neustále otáčel stopkami tam a zpět, kontroloval je téměř jako smyslu zbavený, luxoval

je pohledem dobrou minutu a zjišťoval, zda nejsou zmagnetizovány snad severním pólem. Visel jsem na něm očima. Pak se na mě podíval a zmohl se jen na lakonické a velmi pomalé hodnocení: „Čtyři minuty... a šest desetin. To je... ty vole... třetí nejlepší výsledek všech dob!“

Neodpovídal jsem. Jen jsme si hleděli do očí jako největší záhadní tvorové na této planetě. Rudy ale dobře věděl, co mu stopky naměřily. Napovídaly tomu již všechny mé obrátky v mezičasech. Tak nějak instinktivně jsem při své plavbě vytušil, že tam u mé dráhy poskakuje jako *čertík v krabičce*.

Rudy mi roztřeseným hlasem přikázal, ať se ani nehnu, a jako rozdrážděný býk si to namířil do místnosti pro plavčíky. Kolemjdoucí plavci chtěli jeden po druhém od trenéra informace nebo taktické rady pro poslední rozplavby, Rudy si však jen razil cestu vpřed celým objemem svých ramenou a své váhy: „Nikdo na mě nemluvte, běžte do sprch a pak na hotel! Pro dnešek máte volno!“

Jako divoký, splašený kuň došel k plavčíkům a sápal se automaticky po telefonu, který téměř rozmákl v dlaní. Vyfukání devítimístného čísla bylo dílem okamžiku. Vystrčil ještě hlavu z plavčikovky kukaně, aby se přesvědčil, že jsem stále přítomen u bazénu, poté však již doslova zaplavil svého kolegu

na drátě palbou slov: „Samuel? No, tak se něčeho okamžitě chytň, anebo se rovnou posad', ať to s tebou neflákne. Před minutou mi tu doplaval nějaký borec, kterého jsem v životě neviděl a ani není evidovaný v žádném plaveckém klubu bazénovou čtvrt míli... má to za čtyři minuty a šest desetin! Víš, co to je, Same? Plaval to z fleku, bez čepice a bez brýlí, došel sem na bazén, prý že to má i podle svých měření pod čtyři minuty. Co? Ne, já jsem se nevrátil z nočního tahu, není čas na legrácky, Same. Neumí ani pořádně technicky obrátku, celou dobu navíc čučel z vody zadkem... Víš vůbec, co má tenhle kluk za potenciál? Já ho doučit techniku a dech, tak to, panenka skákavá, dá vážně pod čtyři minuty! Ještě teď jsem z toho na prášky.“

Rudy se opět rozhlédl po bazénu, a když mě viděl, jak vylézám po žebříku z vody, pokračoval v telefonátu: „Ještě dnes si ho dám na soupisku pro mistrovství republiky. Čas na to má, postavu na to má. Tohle jsem ještě nezažil, rozumíš? Čtyři minuty a šest desetin! Dobrá, uznávám, ruční měření má odchylku dvě desetiny od elektroniky, ale i tak jsme stále na čtyřech celá jedna. Rajče to dá za čtyři celá devět a pak leží týden na kapačkách.“

Rudy se musel odmlčet, protože mu v krku zaskočila slina od záplavy informací, ale i přesto mu jeho cholerická povaha stále dovolila rozumně myslet

a uvažovat: „A to ani nechci pomýšlet na to, co může dokázat po pravidelném tréninku. Já jsem z toho vážně magor.“

Rudy dokončil hovor. Začal v místnosti pro plavčíky létat a skákat bezcílně sem a tam, po chvíli přišel za mnou a se stále nevěřícím výrazem si mě znovu prohlížel. Připadalo mi, že se mě chce dotknout, aby si potvrdil, že nejsem socha, robot, ani mimozemšťan.

Ještě toho dne jsme si s Rudym sedli v nedalekém baru ke kávě. Přeorganizoval si kvůli mně celý svůj program na týden dopředu, ale jak říkal: potěšení bylo na jeho straně. Povíдали jsme si o plavání jako takovém, nastínil mi svou aktivní a následně trenérskou kariéru, ukázal mi i fotky ze setkání a ze závodů s Conlinem, neboť to byl jeho vrstevník a bývalý soupeř. Dozvěděl jsem se, že všechny souboje s ostatními tehdejšími plavci byly natolik férové, že i neustálá Conlinova vítězství brali ostatní v pohodě a s pochopením. Rudy mi rovněž taktně vysvětlil, že moje technika, kterou jsem se před chvílí v bazénu prezentoval, potřebuje ještě vypilovat, a čas tak bude ještě lepší. Neoponoval jsem mu v ničem. Dobře vím, že jako celoživotní samouk samozřejmě o všech fíglech a technikách při obrátkách nemohu vědět a že se tohle zkrátka nedá odkoukat ani z televize.

